

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 12Cpr/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116218842
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Knociková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2020:3116218842.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Juditou Knocikovou v spore žalobkyne T. E. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., U. XXXX/XX proti žalovanému L. služby Y. M., m.r.o., so sídlom M., T. XX, K.: XXXXXXXX, zast. GARANT PARTNER legal s. r. o., so sídlom Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 368 563 80 o náhradu mzdy s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamietá.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám jeho právneho zástupcu GARANT PARTNER legal s.r.o. vo výške, ako bude určená samostatným uznesením súdneho úradníka tunajšieho súdu po právoplatnosti tohto rozsudku a to v lehote 3 mesiacov po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.5.2013 č. k. 12Cpr/13/2012-91 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.3.2014 č.k. 5CoPr/2013-118 bola 1. výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 5.6.2012 (1. v poradí), daná žalobkyňou žalovaným 1/ - Mestom M. určená za neplatnú (právoplatné dňom 23.7.2013) a žalobný návrh žalobkyne o zaplatenie náhrady mzdy od žalovaného 2/- Sociálne služby Y. M. vo výške, v akej bude súdom ustálená od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce bol vylúčený na samostatné konanie (vedené pod sp. zn. 12Cpr/1/2016- predmetný spor). Zároveň bol zamietajúci rozsudok tunajšieho súdu v časti žalobného návrhu (žaloby) žalobkyne v časti o určenie neplatnosti 2. v poradí výpovede z pracovného pomeru zo dňa 19.7.2012 dané žalobkyňou žalovaným 1/- Y. M. zrušený a vec bola v tejto časti vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.3.2015 č.k. 12Cpr/13/2012-229 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.6.2016 č.k. 5CoPr/6/2015-332, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.7.2016, bol žalobný návrh žalobkyne v časti o určenie neplatnosti 2. výpovede z pracovného pomeru zo dňa 19.7.2012 danej žalobkyňou žalovaným X/- Y. M. zamietnutý (z dôvodu, že ju súd považoval za platnú).

3. Žalobkyňa sa ešte v pôvodnom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 12Cpr/13/2012 v žalobe, doručenej súdu dňa 29.10.2012, o určenie neplatnosti dvoch výpovedí z pracovného pomeru zároveň domáhala od žalovaného 2/- Sociálne služby Y. M. aj náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru v sume, v akej bude ustálená od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce a to podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce a tento žalobný návrh bol vylúčený na samostatné konanie iba voči žalovanému - L. služby Y. M., m.r.o., vedené pod sp. zn. 12Cpr/1/2016. O tomto žalobnom návrhu žalobkyne Okresný súd Trenčín rozhodol rozsudkom zo dňa 29.11.2017 č.k. 12Cpr/1/2016-156, ktorým zaviazal žalovaného - L. L. Y.

M., m.r.o. k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 02.07.2012 do 18.10.2012 vo výške 1.767,10 eur brutto.

4. Na základe odvolania strán sporu bol uvedený rozsudok Okresného súdu zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20.11.2018 č.k. 17CoPr/2/2018-203 a vec bola vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí v bode 16. uviedol, že najmä však súd prvej inštancie (tak ako to správne namietali vo svojom odvolaní žalovaní 1/ a 2/), vo svojom rozhodnutí úplne opomenul aplikovať ust. § 134 Zákonníka práce, ktorý podrobne špecifikuje postup zisťovania priemerného alebo pravdepodobného zárobku na pracovnoprávne účely. Z ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce (na ktorý správne poukazuje aj súd prvej inštancie) pritom vyplýva, že ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, pričom zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Citované zákonné ustanovenie výslovne uvádza, že táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Zisťovanie priemerného zárobku na pracovnoprávne účely upravuje práve opomenuté ustanovenie § 134 Zákonníka práce, z ktorého vyplýva, že priemerný zárobok sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, pričom v rozhodujúcim období je predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok.

5. Žalovaný - L. služby Y. M. žiadal žalobu o náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru zamietnuť. Poukázal na nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného (pôvodne 2/) - Sociálne služby Y. M. vzhľadom na povinnosť poskytovania náhrady mzdy zamestnávateľom podľa § 79 ods. 1 Zák. práce. Podľa neho zamestnávateľom nebol žalovaný (pôvodne 2/) - L. služby Y. M., ale Y. M. (t.j. žalovaný 1/ v sp. zn. 12Cpr/13/2012. Žalovaný (pôvodne 2/) - L. služby Y. M. podľa neho nie je so žalobkyňou ani v inom právnom vzťahu, z ktorého by mu vyplývala povinnosť poskytovať mzdu. Poukázal na rozsudok NS SR 3 Cdo 192/2004. K samotnej náhrade mzdy uviedol, že podľa § 79 ods. 1 Zák. práce má zamestnanec právo na náhradu mzdy len za predpokladu, že súd vysloví neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 12Cpr/13/2012-229 bola žaloba žalobkyne zamietnutá a pracovný pomer so žalovanou skončil platne, preto žalobkyňa nemá nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru. Žiadal aj náhradu trov konania.

6. Žalovaný preukazoval svoje skutkové tvrdenia okrem súdnych rozhodnutí v danej veci ešte potvrdením o zamestnaní žalobkyne, výplatnými páskami, výpismi z účtu.

7. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 22.2.2017 poukázala na doterajšie rozhodnutia vo veci a to rozsudok tunajšieho súdu č.k. 12Cpr/13/2013-91, ktorým bola právoplatne (23.7.2013) určená za neplatnú 1. výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 5.6.2012 zo strany Mesta Trenčín. Uviedla, že Mesto M. (v predchádzajúcom konaní sp. zn. 12Cpr 13/2012 ako žalovaný 1/) nie je v tomto konaní o náhradu mzdy stranou sporu. Tvrdila, že žalovaný L. služby mesta M. mal písomné poverenie od primátora Y. M. zo dňa 30.5.2012 na úkony súvisiace so skončením pracovného pomeru so žalobkyňou. Z toho vyplýva nárok žalobkyne na náhradu mzdy z neplatného (1. v poradí) skončenia pracovného pomeru od žalovaného L. služby Y. M., ktorý mal delegované právomoci od štatutárneho orgánu zriaďovateľa t.j. od Mesta M. v zmysle § 4 zák. č. 552/2003 Z.z. a zároveň mesto M. stratilo právo rozhodovania v tejto veci o náhradu mzdy. Uviedla, že podľa Platového dekrétu zo dňa 1.1.2010 mala priznaný plat vo výške 1.356,- eur brutto s účinnosťou od 1.1.2010, čo je 1.000,- eur netto., neprávoplatne bola prepustená z pracovného pomeru ku dňu 7.3.2013 a v prípade PN (práceneschopnosti) jej prináležala v roku 2011 mesačne suma 617,- eur, v roku 2012 suma 634,- eur. Nárokovala si mesačný rozdiel medzi priznaným mesačným platom (1.000,- eur) a príjmom, ktorý do súčasného obdobia mesačne poberala. Dňa 8.4.2011 bola odvolaná s účinnosťou k tomu dňu z funkcie riaditeľky žalovaného Sociálne služby Y. M., pretože prestala spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce- odvolaním obecným zastupiteľstvom a potvrdením štatutárnym orgánom zriaďovateľa - Y. M.. Novovymenovaný riaditeľ jej zamestnávateľ- L. služieb Y. M. jej dal nový výmer, kde mala znížený plat na 800,- eur netto, čo ju

poškodilo na nemocenských platbách od 7.4.2011 do 31.5.2012 počas PN. Nárokovala si rozdiel medzi vyplatenými nemocenskými dávkami z platu 800,- eur netto a nemocenskými dávkami, keby jej zostal príjem 1.356,- eur brutto za obdobie mesiacov 4/2011 až 3/2013 v celkovej výške 2.881,16 eur. Ďalej uviedla, že jej PN skončila dňa 31.5.2012, od dňa 1.6.2012 do 19.10.2012 poberal v rámci dovolenky plat 800,- eur mesačne znížený o 200,- eur netto, čím vznikol nevyplatený rozdiel (4x200,- eur + 126,60 eur) vo výške 926,60 eur. Od 7.3.2013 do 28.2.2017 nepoberala plat vo výške 1.000,- eur netto, ale bola evidovaná na ÚPSVaR a poberala mesačne dávky v nezamestnanosti vypočítané zo zníženého platu 800,- eur netto, čím jej vznikol rozdiel medzi vyplatenými dávkami a dávkami pri plate 1.000,- eur za obdobie od 7.3.2013 do 6.9.2013 v celkovej výške 3.176,40 eur. Od dňa 6.9.2013 do 28.2.2014- 1.000,- eur netto- 6 mesiacov nedostala žiadnu dávku, iba 23,- eur mesačne na maloleté dieťa, teda vinou zamestnávateľa neobdržala 6 mesačných plátov po 1.000,- eur, spolu 6.000,- eur. Od dňa 1.3.2014 do 31.8.2015 bola zamestnaná u firmy E. M. s mesačným príjmom 380,- eur, čím jej vznikla strata medzi príjmom 380,- eur a platom 1.000,- eur mesačne za obdobie od 1.3.2014 do 29.12.2014 v celkovej výške 6.200,- eur. Od dňa 29.12.2014 do 4.1.2016 bola na PN, poberala nemocenské dávky, čím jej vznikol rozdiel medzi vyplatenými dávkami a možnými dávkami vo výške 617,- eur mesačne za toto obdobie vo výške 5.181,40 eur. Od dňa 4.1.2016 do 3.7.2016 bola evidovaná na ÚPSVaR a poberala dávky v nezamestnanosti, čím jej vznikol rozdiel v celkovej výške 5.125,10 eur. Od dňa 3.7.2016 do 1.9.2016 poberala len sociálne dávky 23,- eur mesačne na maloleté dieťa, čím jej vznikol rozdiel vo výške 2.000,- eur. O d 1.9.2016 pracovala na Súkromnej odbornej škole M.R. U. v M. s mesačným príjmom 770,- eur netto, brutto 1.013,50 eur, čím jej vznikol rozdiel za obdobie od 1.9.2016 do 28.2.2017 vo výške 690,- eur. Domáhala sa aj vyplatenia sumy 2.000,- eur podľa Kolektívnej zmluvy pri dosiahnutí veku 5 rokov v odborovom hnutí. Celkovo sa teda domáhala od žalovaného L. služieb Y. M. vyplatenia sumy 34.175,66 eur s úrokom z omeškania. Navrhla nepriznať stranám sporu náhradu trov konania. Svoje skutkové tvrdenia preukazovala aj dokladmi o príjme a vyplatených dávkach.

8.Žalovaný L. služby Y. M. k tomuto vyjadreniu zdôraznili, že žaloba v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (2. v poradí) výpoveďou zo dňa XX.X.XXXX bola právoplatne zamietnutá, teda pracovný pomer skončil platne a žalobkyňa nemá nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru.

9.Súd na pojednávaní dňa 5.6.2017 nepripustil zmenu žaloby o náhradu mzdy za obdobie od 8.4.2011 do 1.7.2012 a od 7.3.2013 do 28.2.2017, okrem pôvodne žalovanej náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce.

10.Predmetom tohto súdneho sporu zostal nárok žalobkyne na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce bez úroku z omeškania.

11.Žalobkyňa uviedla, že z funkcie riaditeľky žalovaného Sociálnych služieb Y. M. bola odvolaná štatutárnym orgánom zriaďovateľa žalovaného ku dňu 8.4.2011, čím prestala spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zák. práce- vymenovanie obecným zastupiteľstvom, v dôsledku čoho dostala predmetné dve výpovede z pracovného pomeru a to zo dňa 5.6.2012 a zo dňa 19.7.2012. Tvrdila, že od 2.7.2012 musela byť doma a za ňu nastúpili pracovať p. M. a p. F. jej odobral osobný príplatok a príplatok za riadenie a zostala jej hrubá mzda 858,- eur za každý mesiac v rámci výpovednej doby až do jej nástupu na PN, tak ako je uvedené vo výplatnom lístku. Od dňa 19.10.2012 do ukončenia pracovného pomeru bola PN. Potvrdila, že v období júl až október 2012 dostala sumy, uvedené v písomnom vyjadrení žalovaného na č.l. 70-73 spisu t.j. výpisov z účtu žalovaného. Potvrdila, že v období od 2.7.2012 do 18.10.2012 nepracovala, bola doma a domáhala sa práce u žalovaného L. L. Y. Trenčín.

12.Žalovaný - L. služby Y. M. uviedol, že pokiaľ žalobkyňa reálne nepracovala, nemohla poberať ani príplatok za riadenie. Poukázal na to, že žalobkyňa v dôsledku riadneho odvolania z funkcie v súlade s § 11 ods. 4 písm. l) zákona o obecnom zriadení prestala vykonávať funkciu štatutárneho orgánu žalovaného L. služby Y. M.. Podľa § 26 ods. 1 zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme vedúcemu zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, určí plat podľa § 4 zákona ten, kto ho do funkcie ustanovil, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Žalobkyňa ako štatutárnemu orgánu žalovaného určil plat primátor Mesta M. oznámením zo dňa 1.1.2010 vo výške funkčného platu 1.356,- eur, ktorý pozostával zo zložiek: 1. tarifný plat 831,- eur, 2. zvýšenie tarifného platu 125,- eur, 3. osobný príplatok 200,- eur, 4.príplatok za riadenie 200,- eur. Žalobkyňa odvolaním z funkcie prestala vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, preto jej bol odobratý

príplatok za riadenie a osobný príplatok a Oznámením o plate jej bol od dňa 1.6.2012 určený vo výške 858,- eur. Nárok na príplatok za riadenie upravuje § 8 ods. 1,2 cit. zák. č. 553/2003 Z.z. Podľa tohto zákona osobný príplatok sa v súlade s § 10 môže priznať na ocenenie mimoriadnych osobných schopností, dosahovaných pracovných výsledkov alebo za vykonávanie prác nad rámec pracovných povinností. Osobný príplatok je nenárokovou zložkou platu. Ustanovenie článku 9 ods. 3 Platového poriadku upravuje konkrétne kritéria poskytovania osobného príplatku, ktoré aj uviedol. Žalovaná už naďalej nespĺňala tieto kritéria a to ocenenie mimoriadnych osobných schopností, dosahovanie pracovných výsledkov alebo vykonávanie práce nad rámec pracovných povinností, preto jej bol odobratý. Žalovaný svoje skutkové tvrdenia preukazoval poverením primátora Mgr. R. F., platovým poriadkom ev. č. 1/1-15, uznesením č. 42 mestského zastupiteľstva, oznámením o plate, pracovnou zmluvou. Žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

13. Žalovaný - L. služby Y. M. v odvolaní proti zrušenému rozsudku zo dňa 29.11.2017 uviedol, že prvostupňový súd sa pri určovaní výšky náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce neriadil ust. § 134 ods. 1 - 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v platnom znení, v zmysle ktorého sa pri určovaní priemerného zárobku vychádza 1/ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období, ktorým je predchádzajúci kalendárny štvrťrok, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok a 2/ z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, pričom sa zisťuje ako hodinový zárobok a vždy k 1. dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodnom období a používa sa počas celého štvrťroka. Zároveň, ak sú naplnené podmienky podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce, a teda ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok. Vzhľadom na uvedené mal za to, že pokiaľ si súd za základ priemernej mzdy zobral sumu 1.356,- eur, mal v odôvodnení svojho rozsudku stranám sporu bližšie vyšpecifikovať jednak rozhodujúce obdobie na účely zúčtovania mzdy žalobkyne, ako aj hrubý hodinový zárobok žalobkyne zistený postupom podľa § 134 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce z hrubej mzdy zúčtovanej žalobkyne na výplatu a z odpracovaného času v rozhodujúcom období, pričom pri tom mal rešpektovať aj ustanovenia o zúčtovaní, kedy ide o výšku mzdy pred zrazením preddavku na daň a povinných odvodov (hrubá mzda). To, že konajúci súd opomenul aplikáciu ust. § 134 Zákonníka práce, je možné vidieť v spôsobe, akým pristúpil pri odôvodňovaní mechanizmu výpočtu výšky náhrady mzdy na poslednej strane svojho rozsudku. V rámci mechanizmu výpočtu sa konajúci súd vonkoncom nezaoberal rozhodným obdobím apríl - jún 2012 a následne júl - september 2012 ako rozhodné obdobia viažuce sa k nároku na náhradu mzdy, keďže na základe svojej výzvy zo dňa 04.01.2017 si vyžiadal výplatné lístky a mzdové listy len za obdobie od 02.07.2012 do skončenia pracovného pomeru na základe druhej výpovede zo dňa 19.07.2013, t.j. do dňa 06.03.2013. Zároveň neskúmal, resp. nezohľadňoval, že v čase apríl - máj 2012 bola žalobkyňa práceneschopná, následne od 01.06.2012 až do 19.10.2012 bola na dovolenke, t.j. neskúmal počet odpracovaných hodín, do ktorých sa nezahrňuje práceneschopnosť, na ktorej žalobkyňa v rozhodnom období bola.

14. Súd vykonal dokazovanie oboznámením žalobného návrhu, súdnych rozhodnutí tunajšieho súdu sp. zn. 12Cpr/13/2012, stranami sporu predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci:

15. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.5.2013 č. k. 12Cpr/13/2012-91 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.3.2014 č.k. 5CoPr/2013-118 bola 1. výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 5.6.2012 (1. v poradí), daná žalobkyne žalovaným 1/ - Mestom Trenčín určená za neplatnú (právoplatné dňom 23.7.2013) a žalobný návrh žalobkyne o zaplatenie náhrady mzdy od žalovaného 2/- Sociálne služby Y. M. vo výške, v akej bude súdom ustálená od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce bol vylúčený na samostatné konanie (vedené pod sp. zn. 12Cpr/1/2016-predmetný spor). Zároveň bol zamietajúci rozsudok tunajšieho súdu v časti žalobného návrhu (žaloby) žalobkyne v časti o určenie neplatnosti v poradí 2. výpovede z pracovného pomeru zo dňa 19.7.2012 dané žalobkyne žalovaným 1/- Y. M. zrušený a vec bola v tejto časti vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie.

16. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.3.2015 č.k. 12Cpr/13/2012-229 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.6.2016 č.k. 5CoPr/6/2015-332, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.7.2016, bol žalobný návrh žalobkyne v časti o určenie neplatnosti 2. výpovede z pracovného pomeru zo dňa 19.7.2012 dané žalobkyne žalovaným 1/- Mestom Trenčín zamietnutý (z dôvodu, že ju súd považoval za platnú).

17. Žalobkyňa sa ešte v pôvodnom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 12Cpr/13/2012 v žalobe, doručenej súdu dňa 29.10.2012, o určenie neplatnosti dvoch výpovedí z pracovného pomeru zároveň domáhala od žalovaného 2/- Sociálne služby Y. M. aj náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru v sume, v akej bude ustálená od 2.7.2012 do umožnenia výkonu práce a to podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Listom zo dňa 25.6.2012 oznámila obom žalovaným v predchádzajúcom spore, t.j. žalovanému L. služby Y. M. i Y. M., že v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce trvá na tom, aby ju zamestnávateľ ďalej zamestnával. V danej veci je nesporné, že 1. výpoveď zo dňa 5.6.2012, doručená žalobkyni dňa 22.6.2012 bola súdom právoplatne určená za neplatnú a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.7.2013 a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného L. L. Y. Trenčín skončil dom 6.3.2013 na základe 2. výpovede zo dňa 19.7.2012, ktorej platnosť bola určená súdom rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.7.2016.

18. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa pracovala vo funkcii štatutárneho orgánu (riaditeľky) žalovaného L. služby Y. M. m.r.o. a ku dňu 8.4.2011 bola odvolaná mestským zastupiteľstvom z tejto funkcie v súlade s § 11 ods. 4 písm. l) zák. o obecnom zriadení, v dôsledku čoho prestala tak spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce na vykonávanie funkcie štatutárneho orgánu (riaditeľky) žalovaného a túto funkciu aj prestala vykonávať.

19. Žalobkyňa potvrdila, že od 2.7.2012 do 18.10.2012 nepracovala, musela byť doma. Od dňa 19.10.2012 do ukončenia pracovného pomeru (na základe platnej 2.výpovede z pracovného pomeru) t.j. do dňa 6.3.2013 bola PN (práceneschopná). Potvrdila aj skutočnosť, že dostala od žalovaného sumy uvedené v jeho výpisoch z účtov na č.i. 70 až 73 spisu. Na týchto výpisov z účtu je uvedené: dňa 7.8.2012 suma 580,61 eur, dňa 6.9.2012 suma 574,36 eur, dňa 5.10.2012 suma 576,86 eur, dňa 8.11.2012 suma 520,11 eur.

20. Podľa Potvrdenia o zamestnaní žalovaného Sociálne služby Y. M. zo dňa 7.3.2013 žalobkyňa bola u nich zamestnaná od 1.1.2010 do 6.3.2013 a PN bola od 6.3.2012 do 31.5.2012 a od 19.10.2012 do 6.3.2013.

21. Z výplatného lístka žalobkyne za mesiac júl 2012 vyplynulo, že mala uvedený tarifný plat vo výške 858,- eur, v tomto mesiaci odpracovala 18 dní, neodpracovala 4 dni, čerpala 4 dni dovolenky, na výplatu suma 580,- eur. Za mesiac august 2012 mala uvedený tarifný plat vo výške 858,- eur, v tomto mesiaci odpracovala 23 dní, na výplatu suma 574,36 eur. Za mesiac september 2012 mala uvedený tarifný plat vo výške 858,- eur, v tomto mesiaci odpracovala 20 dní, na výplatu suma 576,86 eur. Za mesiac október 2012 mala uvedený tarifný plat vo výške 858,- eur, v tomto mesiaci odpracovala 14 dní, neodpracovala 9 dní (od 19.10.2012 na PN), na výplatu suma 520,11 eur.

22. Žalobkyňa sa podaním zo dňa 22.2.2017 domáhala vyplatenia rozdielu medzi platom vo výške 1.356,- eur brutto, určenom od nástupu do funkcie riaditeľky a priznaným platom po odvolaní z funkcie 800,- eur netto mesačne (podľa výplatných pásov 858,- eur brutto mesačne). Žalobkyňa v podaní zo dňa 01.08.2017 okrem iného uviedla, že akceptuje argumentáciu žalovaného, že stratou funkcie jej pri určení nového funkčného platu neprináleží osobný príplatok vo výške 200,- eur mesačne a ani príplatok za riadenie vo výške 200,- eur mesačne (teda po odpočítaní od funkčného platu 1.356,- eur zostáva už len tarifný plat 831,- eur a zvýšenie tarifného platu 125,- eur mesačne). Žalobkyňa tvrdila, podľa § 7 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z. , ktorý upravuje zvýšenie tarifného platu zamestnancovi vyššieho územného celku a obce, ktorý zabezpečuje výkon samosprávnej pôsobnosti alebo prenesený výkon štátnej správy, jej patrí zvýšenie tarifného platu vo výške 125,- eur mesačne.

23. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z.z.), účinného ku dňu dania výpovede, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

24.Podľa ustálenej judikatúry k tomuto ustanoveniu platí nasledovné:

25.Ak pracovník nie je schopný (napr. pre práceneschopnosť, keď mu patrí nemocenské) alebo ochotný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy, nemá nárok na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 ZP -teraz § 79 ods. 1 ZP (R 90/1970).

26.Pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy v dôsledku neplatnosti výpovede danej pracovníkovi organizáciou (§ 61 ods. 1 ZP; teraz § 79 ods. 1 ZP) treba sa zaoberať aj tým, či po neplatnej výpovedi nedošlo medzi účastníkmi k platnému skončeniu pracovného pomeru, napríklad dohodou; náhrada mzdy v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 ZP (teraz § 79 ods. 1 ZP -) patrí totiž pracovníkovi najdlhšie do neskoršieho platného skončenia pracovného pomeru (R 39/1985).

27.Podľa § 7 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z. v platnom znení v rozhodnom období, zamestnancovi vyššieho územného celku a obce, ktorý zabezpečuje výkon samosprávnej pôsobnosti alebo prenesený výkon štátnej správy, patrí zvýšenie tarifného platu určeného podľa odseku 1 o 15%. Okruh týchto zamestnancov určí zamestnávateľ v pracovnom poriadku. Zvýšenie tarifného platu sa určí pevnou sumou zaokrúhlenou na 50 eurocentov nahor.

28.V pracovnom poriadku žalovaného - Sociálne služby mesta Trenčín m.r.o. účinných v rozhodnom období sa nenachádza žiadna úprava a okruh zamestnancov podľa § 7 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z.

29.Na základe uvedeného ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce a uvedenej judikatúry vyplýva, že žalobkyňa sa môže domáhať náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru len na základe 1. výpovede zo dňa 5.6.2012, právoplatne (23.7.2013) určenej za neplatnú, za obdobie odo dňa oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní t.j. odo dňa 02.07.2012 maximálne najdlhšie do neskoršieho platného skončenia pracovného pomeru 2. výpoveďou zo dňa 19.07.2012 t.j. do dňa 06.03.2013 alebo do rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru t.j. 23.07.2013, ak by to bol skorší dátum (ale nie je), avšak za podmienky, že by nebola PN (práce neschopná), kedy nemá nárok na takúto náhradu mzdy. Žalobkyňa v danom období bola PN od dňa 19.10.2012 do dňa 6.3.2013- platného ukončenia pracovného pomeru, teda v tomto období PN nemá nárok na náhradu mzdy. Žalobkyňa má právo na náhradu mzdy len za obdobie od dňa 02.07.2012 do dňa 18.10.2012. V tomto období žalobkyňa už bola platne odvolaná z funkcie riaditeľky mestským zastupiteľstvom, preto nemohla vykonávať túto funkciu a nepatria jej časti platu a to osobný príplatok vo výške 200,- eur mesačne a príplatok za riadenie vo výške 200,- eur mesačne, čo neskôr akceptovala aj samotná žalobkyňa. Okrem tarifného platu vo výške 831,- eur sa domáhala priznania zvýšenia tarifného platu vo výške 125,- eur mesačne podľa § 7 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z. Podľa tohto ustanovenia zvýšenie tarifného platu patrí zamestnancom VÚC a obce za výkon samosprávnej pôsobnosti alebo za prenesený výkon štátnej správy, čo v danom prípade žalobkyňa po odvolaní z funkcie nevykonávala, čo aj sama uznala. Z tohto dôvodu jej nepatrí po platnom odvolaní z funkcie riaditeľky ani táto časť platu vo výške 125,- eur a vznikol jej nárok len na tarifný plat. Z vykonaného dokazovania nebolo sporné z listinných dôkazov a ani medzi stranami sporu, že žalovaný - L. L. mesta M. m.r.o. žalobkyni v období od 02.07.2012 do 18.10.2012 vyplácali tarifný plat brutto vo výške 858,- eur mesačne, teda splnili si svoju povinnosť podľa § 79 ods. 1 a § 134 Zákonníka práce. Súd z tohto dôvodu žalobný návrh žalobkyne na náhradu mzdy zamietol ako nedôvodný v celom rozsahu.

30.Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal úspešnému žalovanému - L. služby Y. M. m.r.o. náhradu trov konania v tejto časti žalobného návrhu v rozsahu 100%. Podľa § 232 ods. 3 CSP určil dlhšiu lehotu splatnosti vzhľadom na zhoršenú ekonomickú situáciu pre pandémiu choroby Covid-19.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne písomne dvojmo, elektronicky.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP „odvolacie dôvody“ (ods.1) odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(ods.2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(ods.3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP „Novoty v odvolacom konaní“ - prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.